

Begyndelse til, at det, vi her i Landet kalde Storbanks — og have Ret til at kalde Storbanks —, efterhaanden vil opløse de mindre Pengeinstitutter, som vi have rundt om her i Landet. Jeg vil gerne i denne Anledning straks sige, at min personlige Opfattelse af dette Forhold er, at ligesom det kan være heldigt og er heldigt, at vi have og have haft efter vore Forhold store Pengeinstitutter, der have kunnet støtte Løsningen af Opgaver baade med Hensyn til Fremme af Erhvervslivet og ogsaa med Hensyn til vort Lands Prestige, Opgaver, som det ikke vilde have været muligt for de smaa Pengeinstitutter at løse, saaledes anser jeg det paa den anden Side ogsaa for rigtig, at man kan bevare rundt omkring i Landet de lokale Pengeinstitutter, de hedde nu Sparekasser eller Banks. Jeg for min Del lægger ikke Skjul paa, at det navnlig er Sparekasserne, der have min Interesse, men jeg erkender, at hvad enten de hedde Sparekasser eller Banks, har hver af dem stor Interesse, og jeg vilde derfor anse det for meget uheldigt baade for Sparernes Vedkommende og for de lokale Interessers Vedkommende, som med Rette kunne kræves fremmede ved Hjælp af den lokale Eigns opsparede Kapital, om vi ikke kunde bevare saadanne mindre lokale Pengeinstitutter. Jeg har ønsket at gøre denne Bemærkning, for at ingen skulde tage fejl af mit personlige Syn paa, hvorledes vi efter min Mening gerne skulde naa til at faa Forholdene ordnede.

Men naar jeg har sagt dette om min personlige Opfattelse, skynder jeg mig med at tilføje, at det er en Selvfølge, at det Spørgsmaal, som her foreligger, hvorvidt Indenrigsministeren burde og kunde have modsat sig den Sammenslutning, her er sket, ikke kan afgøres efter Ministerens personlige Syn, men Spørgsmaalet maa afgøres efter de Lovbestemmelser, i det hele taget de Bestemmelser, der gælde — jeg kunde fristes til at sige, ikke gælde — for det paagældende Omraade. Derfor have Indenrigsministeren og Sparekassemyndigheden i det hele i saa Henseende været nødt til at sætte deres personlige Opfattelse af det uheldige i, hvad der var sket, til Side og alene rette sig efter, hvad der med Støtte i den paagældende Lovgivning har kunnet gøres eller ikke kunnet gøres.

Jeg vil da straks sige, at efter den gældende Lov savner Ministeren baade Magt og Midler til at modsætte sig en Sammenslutning som den, der her har fundet Sted. Jeg maa maaske ogsaa — til Dels foranlediget af de Udtalelser, som den

ærede Forespørger fremkom med — kortelig sige lidt om, hvad det er, der er sket. Jeg vil ikke ind paa selve Kontraktbestemmelserne, hvorved Overdragelsen af den lollandske Sparebank til Landmandsbanken har fundet Sted, for man kan maaske med Rette sige, at det er noget, som Indenrigsministeriet ikke kan blande sig i. Det, hvorom det drejer sig, er, om de Vedtægtsforandringer, som have været en nødvendig Følge af Sammenslutningen, af Overdragelsen, ere af den Art, at Ministeriet ikke alene har burdet, men ogsaa kunnet modsætte sig dem.

Jeg begynder da med at nævne den første af de Ændringer, der ere foretagne i de — jeg skal vel, da vi nu ere over den 1. April, sige — tidligere gældende Vedtægter for Sparebanken. Den er, kunde jeg fristes til at sige, i Virkeligheden den vigtigste, om end jeg er enig med den ærede Forespørger i, at den Ændring, der er foretagen i § 4, ogsaa er meget vigtig. Den første Ændring, der vedrører § 1, er maaske alligevel den, der slaar Hovedet paa Sømmet. Det hedder i de tidligere Vedtægter: „Indskud, dog ikke under 50 Øre, modtages til Forrentning i Banken”. Og saa kommer de forskellige Bestemmelser om Vilkaarene med Hensyn til Forrentning, Opsigelse o. s. v. Denne første Bestemmelse har man ændret til at lyde: „Fra og med den 1. April 1912 modtager Lollands Spare- og Laanebank ikke nye Indskud”. Det er vel egentlig deri, at Ophævelsen af Instituttet ligger, men det er jo ikke en Ophævelse paa den Maade, at det ophører at virke, for det beholder jo alle de gamle Indskud indtil de engang blive opsagte fra Bankens Side eller hævdede af de paagældende. Banken har foreløbig de noget over 30 Milli. Kr. staaende. Sparekassen bestaar altsaa, men da den ikke modtager nye Indskud, har den for saa vidt ophørt at virke som Sparebank for Lolland, som Folk ikke længere kunne levere deres Sparepenge til Banken. Jeg gør straks opmærksom paa, at saa vidt jeg kan forstaa, kan en hvilken som helst Sparekasse efter den gældende Lovgivning til et hvilket som helst Tidspunkt paa vedtægtsmæssig Maade fastsætte, at den ikke vil modtage nye Indskud, og saa vidt jeg kan se, kan Ministeriet ikke tvinge den til at fortsætte dermed. Vi have derfor ikke kunnet modsætte os en Bestemmelse som denne, vi have været nødt til at erkende, at Banken har Lov til at erklære, at den fra 1. April ikke modtager nye Indskud.

Jeg ser bort fra nogle Smaarettelser, som ere en Følge af, at man ikke længere kan indskyde, være sig paa Kontokurant